

Mihaela Ion

Cătăuza

ANDREAS PRINT

Mihaela Ion

Călăuza

*Ediția a doua
revizuită și adăugită*

ANDREAS PRINT

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

ION, MIHAELA

Călăuza / Mihaela Ion.- București: Andreas Print, 2016

ISBN 978-973-8958-79-1

**DIFUZOR EXCLUSIV:
AGENȚIA DE DIFUZARE DE CARTE
IVO PRINT**

Tel./Fax: 021.222.07.67

E-mail: ivo_print@yahoo.com

Site: www.editura-andreas.ro

© Editura **ANDREAS** PRINT, București, 2016

Toate drepturile sunt rezervate. Nici o parte din această lucrare nu poate fi reprodusă, stocată și retransmisă sub formă: tipărită, electronică, mecanică, fotocopiată, audio sau sub orice altă variantă fără permisiunea scrisă a **Editurii Andreas Print**.

Tehnoredactare și copertă: Gheorghe DUMITRU

Redactare: Laura-Ivona DUMITRU

Bun de tipar: 22.12.2015; Coli de tipar: 7

Format: Z₆ (16/54x84 cm).

DEDICAȚIE

*Prietenului meu, singurului
meu prieten care, deși uneori se
mai rătăcește printre hățișurile
depărtărilor, rămâne, este și va fi
nelipsit din inima mea. Alături de
el, am învățat să mă bucur, să
plâng, să zâmbesc, să trăiesc.
Prietenul meu este raza de soare
care îmi luminează fiecare zi a
vieții mele.*

tunci când suferința îți strânge
inima, parcă nimic nu mai are
vreo relevanță. Nici timpurile,
nici anotimpurile, nici ziua, nici noaptea nu mai pot
aduce mângâiere celui care suferă. Totul este
întuneric și durere, din care se caută o cale de
ieșire. Și dacă nu se găsește drumul spre viață, e
foarte posibil să se caute drumul spre moarte. Din
labirintul stărilor sufletești există două ieșiri: una
grea și plină de încercări – credința – și una apa-
rent ușoară și plină de renunțări – deznădejdea.
Rezultatele lor sunt la fel de diferite ca și căile în
sine: fericirea veșnică sau chinul nesfârșit. Pen-
dularea între credință și deznădejde trece sufletul

ca printr-o baie de foc, ce ar trebui să-l purifice, nu să-l dărâme. Dar în suflet va birui întotdeauna ceea ce e mai puternic, ceea ce omul hrănește, binele sau răul, credința sau necredința. Pe sufletul omului, doar el este stăpân, el sădește ceea ce vrea și culege roadele pe care le merită.

Daria, o femeie simplă, plină de iubire, dar și de suferință, căuta, căuta un răspuns, o rezolvare torturii care-i măcina sufletul. Aruncată-n abisuri greu de suportat, chiar de omul pe care-l iubea, se agăța de viață, pentru copilul lor, crezând că e rodul dragostei ce i-a unit. Și, da, copilul era rodul dragostei, pe care Daria o păstra în sufletul ei. Octavian, marea ei iubire, omul căruia i-a dăruit totul, devenise pentru ea călăul care o lovea fără milă.

Fiecare minut ce se sfârșea, dar și altul care începea, era un alt veac de suferință. Octavian nu-i mai dădea nici măcar posibilitatea să-i spună cât de mult îl iubește. Un caiet, cu niște file inerte, devenise prietenul ei, care o asculta ori de câte ori era nevoie. Jurnalul ei era mâna în care își puneă toată suferința, o mână care din păcate nu putea să-i șteargă lacrimile. Și pentru că așteptarea devenise insuportabilă, cu sufletul zdrențuit de durere, a luat caietul și a început să scrie:

Astăzi se anunță o zi ca oricare alta. Octavian s-a dus să o ia pe Maria de la școală. A trecut o oră și ceva de când ar fi trebuit să fie acasă, dar nu... Să-l sun pe Octavian nu are rost, probabil că a luat-o pe Maria și au mers împreună să ia masa la părinții lui. Asta a devenit un obicei în ultimul timp. Mai

ales de când am rămas fără loc de muncă, nici nu mai vrea să audă de mine. Mă întreb ce mai înseamnă eu pentru el. Nimic. Și încă mă mai întreb dacă am însemnat oare ceva vreodată. Trist este că o îndepărtează și pe Maria de mine și ea, copilul nostru, este tot ce am mai bun pe lume...

Obosită de tristețe, și-a trecut mâna peste frunte și și-a șters discret lacrimile. Privea în gol ca și cum ar fi căutat un fir de speranță și, negăsind, a început să scrie din nou...

Octavian nu m-a iubit niciodată, am aflat asta destul de târziu. S-a căsătorit cu mine numai pentru a se răzbuna pe vărul său care nu a îndrăznit să-mi spună că mă iubește, dar în schimb i-a spus lui, iar asta a fost începutul suferinței, pentru noi toți. Vărul lui a plecat în străinătate și nici acum nu s-a căsătorit, iar noi trăim calvarul unei căsătorii eșuate... Va veni acasă și va fi nemulțumit ca întotdeauna, nimic nu-i place, nimic nu-i convine... La început am crezut că e cel mai bun om de pe pământ, dar... apoi...

A rămas cu stiloul suspendat deasupra filei de caiet. Gândurile îi biciuiau mintea și sufletul. Lacrimile, în căderea lor, „fredonau“ un cântec tânguitor. Daria era atât de singură...

